

בית הדין
אורחה!
הרחצה בשטח זה
אסורה בהחלט!
העבריים יינעשו כחוק
שבת שבת

עצמו. אני משוגע ללכת להתרחץ בים עם אלפי אנשים מזיעים? טען לעומתו יוחנן אברמוביץ: "אני תמיד מתרחץ בקטעים אסורים. כאן יותר נוח לי וחוף מזה אני אציל את עצמי אם אטבע. אף אחד לא צריך לזאוג לי."

אלה, וחבריהם המתרחצים במקומות ה"אסורים", הם המועמדים של היום או של המחר לטביעה מפאת חוסר מקום בשטחי הרחצה הקיימים.

על כן מחפשים ההמונים מקומות רחצה נוספים. דוגמה בולטת: מצפון למלון הש"ן 170, עד לחורבות אפולוניה, קיים חוף המשמש מוצא טבעי לאלפי התושבים של שכונות סידנאע'לי ונוף'ים, וכן לאלפים נוספים הבאים במכוניות מתל-אביב וה"מחנים את רכבם בראש הצוק שליד ה"מיסגד היפה.

לכל האלפים האלה אין שום סידורי-הצלה. הסביר השבוע מציל חוף השרון, אלחנן ("טרון") טביב, אחיו של הסופר: "זה

המונים מתרחצים בחופים מסוכנים—אך האם יש להם ברירה?

רצח בים קר

בכוונה. כי כל החוף הזה זרוע סלעים, היוצרים זרמים תת-מימיים (ראה מיסגרת). אין שם מצילים, כי אין אנו רוצים שית' רחצו שם!"

כך נוצר מעגל-קסמים, ההופך למעגל ה"מחית. בשבוע שעבר טבעו בקטע זה שלושה אנשים.

★ ★ ★

איך לעמוד בגזירה?

ליקוי היסודי בתפיסה הקיימת ה"המתבטא במיבצע הגייס: תחת לספק ל"המונים תופי-רחצה מתאימים, עם מצילים, מבזבזים האחרים את מרצם המועט על מיבצעים למניעת רחצה במקומות האסורים. למיבצעים אלה אין שמץ סיכוי להצלחה, ואין הם באים אלא להרגעת מצפון ה"יוזמים.

תפיסה זו דומה לתפיסתה של מיטרת תל-אביב לגבי בעיית החנייה. תחת להפציל את דמיונה הדל לשם מציאת פתרון אמיתי, עלידי יצירת אלפי מקומות חנייה חדשים, היא שולחת את שוטריה לרשום דו"חיים לנהגים אשר אין להם כל ברירה אלא להחנות את רכבם במקומות האסורים. ה"דבר מזרים הכנסות ניכרות לממשלה ומ"ספק תעסוקה וסיפוק לשוטרים ולקציניהם — אך המצב הולך ורע מתודש לחדוש.

הוא הדין לגבי הטביעות. כל תפיסה השמה לה למטרה למנוע בעד הקהל מל"התרחץ במקומות אסורים, תחת להתבסס על הרצון לספק לו מקומות מותרים מ"פיקים — סופה להרבות את מקרי-המתח. כי הציבור פשוט אינו יכול לעמוד בגזירה. ככל שרבה העליה וגדלה האוכלוסייה, כן מחריפה הסכנה.

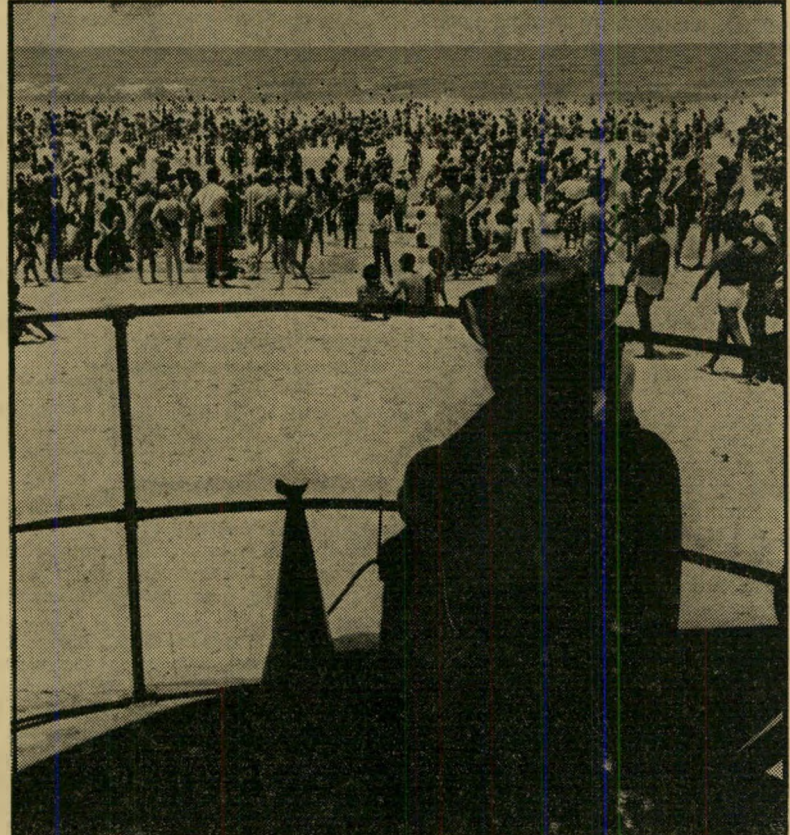
★ ★ ★

דרושה: רשות ארצית!

ה, אם כן, אפשר לעשות? לפני **ה"מה"ר**, בא ה"מי". למעשה אין בארץ שום אדם או מוסד, האחראים לפתרון הבעיה.

בכל מקום אחראית הרשות העירונית או המקומית. אם היא בסדר, היא מספקת סידורים מסויימים, בקטעים צרים. אך אין בכוחה להגיע לפתרון כולל, כלשהו, אפילו בשטח שלה. ומדוע, בעצם, תדאג עיריית הרצליה, למשל, לרבות המתרחצים הבאים מתחום עירייה אחרת, תל-אביב-יפו, או פתח-תקוה?

המצילים המקצועיים, החדורים רצון טוב והמצטיינים בניסיון רב במקצועם, דואגים, באופן טבעי, לקטעים הצרים המסורים לפיקוחם שלהם. אין לדרוש מהם תפיסה כוללת. יתר על כן: ידוע קצרה מלהושיע אפילו בתחומם הצר. לפני 30 שנה היו לתל-אביב הקטנה, בת 40 אלף התושבים, 18 מצילים בשטח שבין גבול יפו ושפך הירקון. כיום יש לתל-אביב הגדולה, ש"גולה כמעט פי 10, בשטח הנרחב שמגב-

המציל - את מי הוא מבהיל?

מחוסר חופי רחצה מתאימים, הופכים ה"קטעים שבפיקוח לעיטת אדם, מבריחים מאות מתרחצים לקטעי חוף שוממים, ללא השגחה. המציל הינו חסר אונים כלפי מתרחצים מסוג זה, מאחר ולמעשה אין בידיו כל סמכות ממשית לנקוט באמצעים נגד העבריינים.

מה לעשות במצב זה? עיריית הרצליה מצאה את הפתרון המושלם: היא גייסה גיפ רעוע אחד, שנסע לאורך קילומטרים אלה, כשעליו מתנוסס שלט: "הרחצה ב"שטח זה אסורה בהחלט — העבריינים יינעשו כחוק!" בגיפ ישבו נהג, פקח ומציל, אשר נעצרו מרי פעם ליד ריכוזי המתרחצים בקטעים האסורים, שרק להם לצאת החוצה. אולם המתרחצים שרק להם בחורה. הם אינם יצאו החוצה, אולם מיד לאחר שהגיפ זו — נכנסו חזרה למים.

בין המוחרים: ה"כ מפא"י מנחם כהן, מלך הפרברים, שגם הוא, כמו בוחרין, נימלט לחוף זה מחוסר כל ברירה, הקים לו אוהליבד בצל אחד הצוקים השוממים. אילו הצטופפו כל האלפים האלה בקטע ה"צר שמול מגדל-ההצלה, היו נחנקים.

★ ★ ★

מרקהבשר הזוועתי **י**בצע הראווה המטופש של עיריית הרצליה מסמל, למעשה, את כל הבעיה.

שני מיבצעים רבירושם בוצעו בשבת האחרונה לאורך חופיהם ה"קרובים לתל-אביב, שניהם באו כתגובה על ההתעוררות הכללית שהציפה את המדינה בימים האחרונים, אחרי שהגל הגואה של מיקרי הטביעה הועיק את התודעה ה"ציבורית.

שני המיבצעים היו פעולות-סרק, ש"נועדו להנאת הציבור ולהרגעתו, יותר מאשר למלחמה במות הרטוב.

"מיבצע קינאה"

בעלי מכוניות תל-אביבים, שניסו לרדת לים כדרכם מדי שבוע, נתקלו בשרשרת צפויה של שוטרים רוכבי-אופנוע, שחסמו בפניהם את כל החופים.

במרוצת הזמן התחלקו החופים, באופן ספונטאני וללא החלטה מלמעלה, לתחומים של רגלים ותחומים של בעלי-מכוניות. כך, למשל, נוצר מצב בו כל החוף ממלון אנדיה צפונה שמור להמון הולכי-הרגל, ב"עוד ששפת-הים שמדרום לאנדיה שמורה לבעלי מכוניות מכל הסוגים (ממכוניות" פאר ועד לטנדרים ישנים), היורדים בכביש היופיוף עד לחול ומתפרשים לאורך החוף. הם לא הפריעו לאיש, לא גרמו מעולם לשום תאונה.

נוחיותם של בעלי-המכוניות, היכולים לשאת עמם אוהלים וציוד-פיקניק משפחתי כבד, עוררה באופן טבעי את קינאתם של האחרים. השבוע פתחה מיטרת תל-אביב ב"מיבצע קינאה". עמוס בן-גוריון, הוקוק שוב באופן חיוני למיבצעים שיקנו לו אהדה ציבורית כלשהי אחרי בניונותיו ה"אחרונים, ערך גיוס כללי למטרה זו. וכך בשבת האחרונה, תעו מאות מכוניות לאורך הכבישים והשבילים הסמוכים לחוף, כרוחות רפאים. בשום מקום לא יכלו להבקיע למחוז הפצם. היה זה נצחון למיטרת עמוס.

מי שראה את השוטרים, יכול היה להתרשם מן המיבצע האדיר, שכל כאילו כחשובה לחדרת הציבור נוכח ריבוי מיספר הטובעים. אלא שכמו כל מיבצע-הפירסומת של עמוס בן-גוריון, לא היה למיבצע שום קשר לבעיית האמיתית. השפעתו על בעיית הטביעות הייתה, פשוטו כמשמעו, חסרת כל ערך ממש.

★ ★ ★

"מיבצע ציפצוף"

יבצע שני זכה אף הוא לפירסומת רבתה, כולל הודעות רבות-רשום ברדיו. הוא הופעל על-ידי עיריית הרצליה, שבשטח שלה רבו מיספר הטביעות (ראה מיסגרת). מדורם חוף אנדיה ועד לחורבות אפ"ר לוניה, משתרעת רצועה של כארבעה קילו-מטרים. בכל המרחב העצום הזה, בני מתרחצים אלפים ללא-ספור, מצויים רק שני קטעים צרים תחת פיקוח מצילים. כל האלפים האחרים שמים את נפשם בכפם. חלקם מתרחצים בגושי-אדום ספונטאניים, ללא פיקוח, וחלקם בקבוצות קטנות, ל"כל אורך הקשת הגדולה.